

ס' 101

הבינה הראשון שעמד ח"י שנה והבינה השני שעמד ח"י שנה
 ומהשכך שעמד ל"ט או ל"ט שנה וכו', הנה הכל ביחד לא יאמע
 וכיון שהחורה היא חיינו בפסח ואורר ימינו,
 נהכרה לומר שהחוראה שנה, שייכוח גם בפסח ואורר ימינו, שחור
 מרובה בכמות משאר הזמנים. ומזה מובן שגם בענין המסעות
 בש הוראה נצחית לכל אחד ואחד ובכל זמן, כולל ובמיוחד

והענין הוא, דהנה ידוע שענין המסעות ישנו בעבודת כאו"א,
 דכל איש מישראל, במשך ימי חייו עובר את מ"ב המסעות.
 דמיד כשנולד אז יוצא מארץ מצרים, כי בהיותו בעיבור
 (בכט אמו) הוא בבחי' גלות (מצרים) הנשל לעיבורו, וכמשך
 ימי חייו הוא נוסע מדרגא לדרגא, עד שבהגיעו למאה ועשרים
 שנה, אז בא אל ארץ החיים העליונה. ועד"ז הוא בפרטיות
 יותר בכל יוםיו, דבתחלה היום, ה"ה כאילו נולד מחדש, שזו
 ענין המסע הראשון, וכסוף היום נשמתו עולה למעלה לשאוב לה
 חיים (כדאיתא בפרד"א), שזה המסע האחרון. וענין המסעות
 בעבודת האדם הוא שצריך להעלות בקודש, ולעלות מדרגא
 לדרגא בעבודתו בדרגה גופא, למד לשגור ה"ה בבחי' קדושה,
 דיש לו גוף קדוש, וגם חולת כניסת צדין להעלות בקודש, היינו,
 בצאתו לאור העולם. ואעפ"כ צריך להעלות בקודש, עד שיבוא
 להיות במצב של עלי' מדרגא לדרגא קדושה גופא, עד שיבוא
 למסע האחרון. ועד"ז בכל יום ויום צ"ל עבודתו בבחי' עלי'
 מדרגא לדרגא, עד שבסוף היום אומר, בידך אפקיד רוה"ט, ואז
 נשמתו עולה למעלה לשאוב לה חיים, ממקור החיים העליון. ואז

והכוה יובן גם, מה שמספר המסעות הוא מ"ב וכתבואר בקבלה,
 שש מ"ב הוא השם שענינו להיות לעזר וסיוע ונתינת כח
 שש מ"ב. וכן נראה

והענין הוא, דהנה ידוע שענין המסעות ישנו בעבודת כאו"א,
 דכל איש מישראל, במשך ימי חייו עובר את מ"ב המסעות.
 דמיד כשנולד אז יוצא מארץ מצרים, כי בהיותו בעיבור
 (בכט אמו) הוא בבחי' גלות (מצרים) הנשל לעיבורו, וכמשך
 ימי חייו הוא נוסע מדרגא לדרגא, עד שבהגיעו למאה ועשרים
 שנה, אז בא אל ארץ החיים העליונה. ועד"ז הוא בפרטיות
 יותר בכל יוםיו, דבתחלה היום, ה"ה כאילו נולד מחדש, שזו
 ענין המסע הראשון, וכסוף היום נשמתו עולה למעלה לשאוב לה
 חיים (כדאיתא בפרד"א), שזה המסע האחרון. וענין המסעות
 בעבודת האדם הוא שצריך להעלות בקודש, ולעלות מדרגא
 לדרגא בעבודתו בדרגה גופא, למד לשגור ה"ה בבחי' קדושה,
 דיש לו גוף קדוש, וגם חולת כניסת צדין להעלות בקודש, היינו,
 בצאתו לאור העולם. ואעפ"כ צריך להעלות בקודש, עד שיבוא
 להיות במצב של עלי' מדרגא לדרגא קדושה גופא, עד שיבוא
 למסע האחרון. ועד"ז בכל יום ויום צ"ל עבודתו בבחי' עלי'
 מדרגא לדרגא, עד שבסוף היום אומר, בידך אפקיד רוה"ט, ואז
 נשמתו עולה למעלה לשאוב לה חיים, ממקור החיים העליון. ואז

והכוה יובן גם, מה שמספר המסעות הוא מ"ב וכתבואר בקבלה,
 שש מ"ב הוא השם שענינו להיות לעזר וסיוע ונתינת כח
 שש מ"ב. וכן נראה

הנחת התי' בלתי מוגה

- 9) רגל מחנה אפרים ר"ש פשתנו בשם הבעש"ט. וראה לקו"ש
- מסעי שנה זו ס"ג. 10) ראה ל"ה להאר"ז ל"ר ר"ט שמוח (הובא
- להלן בהמאמר). חו"א ר"פ וא"א. 11) ראה אה"ה פשתנו ע'
 א' שונב, א' שונב, א' שונב. א' שונב. 12) ראה איכ"ר פ"ג, ח.
- מדרש החלים כה, א. שו"ע אדה"ז או"ח רס"ד. 13) ראה פדרי"א
- פ"ב. ב"ר פ"ד, ט. 14) ראה ברכות כח, א. ושי"ג.
- 15) החלים לא, ו. 16) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב חמב, ב.
 וככ"מ.

מ"ב
 חסד
 חסד
 חסד

בס"ד. ש"פ מסעי, ר"ח מנחם-אב ה'תשמ"א. הנתת התי' בלתי מוגה

2

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים גו' ביד משה
 ואהרן, וידברו הדיוק בזה (בלקו"ח ונדורשי רבותינו
 נשיאינו בדרורה שלאח"ז, עד לדרושי כ"ק מו"ח אדמו"ר
 נשיא דורינו), להביא לשון אלה מסעי ישראל לשון רבים וקאי
 על כל מ"ב המסעות עד בואם אל ארץ ירידת, וכתוב אשר
 יצאו מארץ מצרים, והרי מארץ מצרים הוא רק יציאת ונסיעה
 ראשונה שנסעו מרעמסס לסוכות, גם צריך להביא, דהנה החורה
 היא נצחית, היינו שהיא תוראה נצחית בעבודת האדם בכל מקום
 ובכל זמן, ומדוע נפטרו בתורה כל מ"ב המסעות. גם על"ה 5
 מ"ש ביד משה ואהרן, דקאי על כל המסעות, והרי בהר הר סיני
 אהרן, ואיר אפטר זומר שגם המסעות שלאח"ז היו ביד משה
 ואהרן.

1

ונקודת הביאור בזה, בהקדים מה שנת"ל דהחורה היא נצחית,
 היינו, שכל החורה כולה היא תורה לכל אחד ואחד בכל
 מקום ובכל זמן. דהנה ענין זה מה שהחורה היא תוראה
 נצחית לכל אחד ואחד, מובן ממשל'אונקל ה' אלקיך ל' יהוד אשר
 הוצאתיך לער"ז הוא בכל החורה כולה שנת"ח לכונ"א מישראל
 בדברך, והיינו, דאף של חלקים בתורה המדברים ע"ד מצוות
 חשיכיות ללויים וישראלים עד"מ, בב"ז הרי גם הם נתינו
 לקבוצתם וכן להיפך. ועד"ז בכללות גו' דיש מצוות שייכוח לגנר אשר
 שייכוח לראשיכם שבטיכם גו', ויש מצוות שייכוח לגנר אשר
 בקרב מתנ"ל גו', מ"מ הרי כל החורה כולה נתינה לכל אחד
 ואחד מישראל, וכולה תוראה נצחית לכונ"א. וכשם שהחורה
 נתינה לכל אחד ואחד, כן הוא גם בענין הזמן, שכל החורה
 היא תוראה לכל אחד ואחד בכל הזמנים כולל גם זמן הגלות, ואדרבא, דקאי
 על זמן הגלות, שהרי בכמות הזמן, הנה זמן הגלות הוא רב
 יותר מהזמן שלא היו ישראל בגלות. דגם אם נחשב את ימי
 הגלות -

הבינה -

- 1) פרשתנו לג, א. 2) פרשתנו ד"ה זה (פה, ג). וראה גם
- אור"ח פרשתנו ד"ה זה (ע' א' שונב. ס"ע א' שונב). 3) תניא
- רפי"ז. ולעזר. 4) ראה רד"ה זה עתי"ר (סו"מ עתי"ר ס"ע ר"ט
- ואילן). 5) לקו"ח שם. 6) פרשתנו שם, לח-ל"ש. חוקת כ, כג
- ואילן. 7) יתרו כ, ב. 8) ראה יל"ש עתי"פ (רמז רפ"ו).

וז"ל שם: "להיות כי ע" פנים לתורה וא" מהם הוא רמז, והנה ירידת ישראל למצרים הוא רומז אל הולך בעודו חור בטן אמו בגין המצרים ההמה, ולמשיר שם: "את פיתוסיו הוא הפה כי שם כל התאוה להתחזק בו את היצהיר לאכול וללשות, וזה פיתוס פ"י התי"טצ כי אומר הב הב לאכול ולשות וכו', ואת רעמססו שהוא המס לעלל המאכל, והוא מס"ט ר"ע. והיינו, שארעמסס מרמז על כלי העיכול, שע"ז אמרוצ מלי כריסי' דיני בישוי, עיקר ענין מלי כריסי', וישמון ישרון, הוא ע"י כלי העיכול, ואז וישמון ישרון ויבטעם. וזהו ענין המסע הראשון, ויסעו מרעמסס שהיא העלי' במקום זה ווישמון ישרון ויבטע. ואח"כ הם שאר המסעות עד שבאים אל ירדן יריחו.

והנה כל עבודה צריכה לנתנה כח וסיוע מלמעלה, וזהו נא ויכתוב משה את מצאיותה למסעי המסע, ולמשכה היא דמלכאלי, שהוא המשיך כח מלמעלה, וזה המשכה היא ממוצאותיהם למסעייהם, היינו ממקור ומוצא הנשמות אל מסעייהם, למטה מטה. וזהו מה שממשיך ואלה מסעיהם למוצאותיהם, דע"י נתינת כח זו, באה העבודה ומסעות מלמטה למעלה, שזהו ע"י אהרן שושבינא דמטרונותא, שהוא המעלה את נשמות ישראל, כמ"ש בהעלותן את הנרות גו', ועל דאלה מסעיהם למוצאותיהם, שעולה למעלה מעלה לבתי מוצאותיהם, כמ"ש והנרות חשוב אל האלקים אשר נתנה.

והנה ידוע שבכל המצוות שהאדם עושה, נשאר מהם רושם ופעולה על הזמן שאחר עשיית המצוה. וכמו ברבה התורה שמברכים פעם אחת ביום (בבוקר), וברלה זו גמשת על כל היום. דגם כשמפסיק באמצע היום מללמוד התורה, הנה אף שהתפסק הוא ע"פ תורה, כגון שמפסיק לעשיית מצוה או להנהגה דרך ארץ יאמא ע"פ -

- (30) במדבר פייג, טז. זח"א מז, ב. ח"ג כ, א. רטז, א. א. רכג, א. א. (31) שמות א, יא. (32) שמו"ר פ"א, י. (33) ברכות לב, א. א. (34) האזינו לב, טו. וראה ברכות שם. (35) בהבא להלן ראה לקו"ח שם צא, ד ואילך. פס, ד. אורה"ח שם ע' א'שנח. א'שסד ואילך. ס"ד"ה זה תרע"ח (ע' שסה). (36) פרשתו שם, ב. (37) זח"ג כ, א. נג, ב. ערה, ב. (38) זח"א רטו, ב. ח"ב מט, ב. ח"ג שם. (39) בהעלותן ח, ב. וראה לקו"ח שם פט, סע"א. צא, סע"ד. (40) קהלת יב, ז. וראה לקו"ח ר"פ האזינו.

תנתת ה' בלתי מונגה

בכל עבודה של תעלאת מלמטה למעלה. ומשום זה יש מ"ב מסעות, לפי שענין המסעות הוא מלמטה למעלה, סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימית, ולפיכך צ"ל שייך לשם מ"ב, מספר מ"ב. והנה העבודה דעלי' מדרגא לדרגא, צריכה להיות באופן כזה שהנסיעה היא שלא בערך מדרגות הקודמת. וכל זמן שיש לו אינו שייכות למדרגתו הקודמת, אין זה נקרא בשם נסיעה אמיתית. וזהו שם מ"ש אשר יצאו מארץ מצרים, לפי שכל מדרגתה שעולה ממנה, היא בבחי' מצרים לגבי המדרגה שלאחרי', ולכן המסע ממנה נקרא מצרים לגבי המדרגה האדם בכל יום, וה"ע העבודה דק"ש. וזהו מה שק"ש הוא הכנה בלבד לתפלה, דעיקר התפלה הוא בתפלה העמידה, כעבודת קמי' מרי"ג וכו'. וזהו מה שאומרים אחרי ק"ש אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. (כמבואר בתנ"א וכו' יאורי התנ"א, ובהדושים המבארים עניניו אל). וזהו גס מה שהפרשה ראשונה דק"ש (שהיא עיקר ענין ק"ש, ולגבי כמה ענינים מספיקה פרשה זו, כמו בלייל שימוריסז וכיו"ב) יש בה מ"ב תיבות, לפי שענינה הוא העלי' העלי' שע"י שם מ"ב. ובה גופא יכול להיות שהולגה בקדושה שעומד בה היום ונקראת מצרים לגבי הדרגה שלאחרי', דאף שהוא במצב של מס"ב, מ"ב ה"ל זה נקרא מאד, מאד שלש, וכיון שהקל"ה הוא א"ס ה"ל לכול לעלות למעלה מזו על א"ס.

והנה המסע הראשון כתיב בוי"ב, ויסעו מרעמסס גו'. וי"ל בדא"פ הניאור בזה, ע"פ המבואר בל"ח להארזי"ל ר"פ שמות, וז"ל -

- (17) בהבא להלן ראה לקו"ח פדתנו פס, א ואילך. שם, ד ואילך.
- (18) ל' הכתוב - ויבא כח, יב. (19) ראה לקו"ח שם פט, ד. פד, ד ואילך. רד"ה זה תרע"ח (ס"ה"ם תרע"ח ע' שם).
- (20) ראה לקו"ח הנ"ל ס"ד ואילך, ובהנסמן שם בהערה 11.
- (21) ראה גם לקו"ח שם פט, ב. אורה"ח שם ע' א'שסד. (22) ראה אורה"ח שם ע' א'שנו ואילך. א'שסג. (23) שבת י, א. א.
- (24) שלח טו, מא. (25) ספמ"ז (ראה גם אורה"ח שם ע' א'שנח.
- (26) ראה לקו"ח שם. אורה"ח שם ע' א'שנו ואילך. ס"ע א'שסג.
- (27) רמ"א א"ח סו"ס תפא. שו"ע אדה"ז שם. (28) תו"א מקץ לט, ד. דרמ"צ קכג, ב. קט, ב. וכו"מ. (29) פרשתנו שם, ג.

תנתת ה' בלתי מונגה

בס"ד. ש"פ דבריים, שבת חזון, ערב חשעה באה ח' חשמי"א.
תנחת ה"ח בלתי מוגה

ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה, ומדייק כ"ק אדמו"ר (מהר"ש"ב) נ"ע [בר"ה] זה דשנה עזר"ית [מהר"ע ציון, והרי אין הכוונה על צ"ר ציון בפסכת"א על כללות ישראל, וא"כ מהו אומר ציון דוקא. וגם צלה"ב מ"ש ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה, מהו שני הענינים דמשפט וצדקה. ובטור אינו מובן, ומשפט וצדקה הם לא רק שני ענינים שונים, אלא שהם גם הפכיים. דמשפט וצדקה הם לא רק שני ענינים אדוקה את העני כו', היינו שענין המשפט שולל צדקה, ולא כן כאשר מגיע לו במשפט אינו צריך לצדקה. וא"כ אומר שהפ"י חת"י במשפט ובצדקה שהם שני ענינים הפכיים. וגם צלה"ב מ"ש תפדה ושבי'. דלשון ושבי' [שלפ"י פירוש אה"ה הוא השבת] מורה רק שהוא נמצא במקום אחר וצריך לשוב למקומו, משא"כ לשון פ"י מורה שלפני הפ"י הי' בגלות וצריך לפ"י. ועי' אומר ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה, שהפ"י חת"י במשפט, וההשבה בצדקה.

ונקודות הביאור בזה מכואר בהמאמר שם, דענין גלות ושבי' שייך דוקא בהכלים, להיודים בנתי' מציאות דבר, משא"כ בנתי' האור אין שייך גלות ושבי'. וענין זה [דבאר] אין שייך גלות, מובן גם בפשוט. שהרי מעט אור דוחה הרבה מן החושף, והיינו דגם לאחר ירידה והמשכת האור בנתי' מדידה והגבלה [שאז דוקא שייך לומר מעט אור הרבה], ובזה גופא רק מעט אור, הנה גם אז הוא דוחה הרבה מן החושף. דכתחלה הכריאה הרי אור וחושף משתמשים בערכובי"א, אבל כאשר

וכתב"ל -

- (1) ישעי' א, כז. (2) נדפס בהמשך תער"ב ח"א ע' תקסד ואילך.
- (3) ראה גם אור"ח פרשתנו ד"ה זה ע' לו.
- (4) פרשתנו א, יז. (5) מספרי עה"פ. (6) תיב"ע עה"פ. וכ"ה במצו"ד עה"פ. (7) בטופי (המשך הנ"ל ע' תקצ"א). (8) תניא פ"י"ב (יז, א). (9) פרש"י עה"פ בראשית א, ד (וראה גם פרש"י עה"פ שם, יד). וראה גם ירושלמי ברכות פ"ו ה"ח. ב"ר פ"ג, ו (ובפ"ת שם). וראה ספר הערכים-תכ"ד ערך אור - ב"חם לחושך ט"ו. וש"י.

ע"פ תורה, מ"מ אינו צריך לברך עזה"פ ברכת החורה, לפי שהברכה שבדרך בבורך, נמשכת על כל הימים. וכן הוא בערו עניני מצוות. ובכללות הוא בכל המצוות, וכמ"ש בתנ"א⁴² שהיהוד הנעשה ע"י קיום המצוות הוא יהוד נצחי לעולם ועד. וביזה יונב מ"ש ביד משה ואהרן, ⁴³ שהמטעות שאחר, הר ההר היו אחר מינת אהרן, משום שהפעולה שפעל אהרן במטעות שלפני זה נמשכת ופועלת פעולה⁴⁴ גם על המטעות שלאחר זה.

והנהיך הכלייה המטעות היא לבוא אל ירדן יריחו, דככללות עם ישראל הי"ע הו"ע בלאת משית צדקנו, ⁴⁵ דזהו"ע יריחו מנוצלת של ארץ והירחו בתי' ריחה⁴⁶. וזהו"ע מ"ש במשיח⁴⁴ לא למלאה עיניו גר' ולא למשמע אזניו גר' רק מורה ודאי. אמנם ר"ח הוא דבר

שהנשמת⁴⁷ נהנה ממנו⁴⁸, היינו שייך בעקר לנשמה, במ"מ נמשך מבת"י הרי"ה למטה ממנו, למראה עיניו ולמשמע אזניו. וזהו מה שלע"ל כשם שאנו נכתב כר"אני ויהי' ה' למלך על כל הארץ בעולם. כמ"ה ויהיה לה' המלוכה, והי' ה' למלך על כל הארץ. ויהי' גלגול שם המפורש (נקרא כשם שאנו נכתב) הוא ע"י הכהן גדול בקודש הקדשים בצדקה⁴⁹, היינוו בחי' אחת בשנה אחת במקום ואחר בישאל, דאחר היא בחי' יחידה⁵⁰. ועי' יוב"ל ע"ל, כשיהי' גלגול משיח צדקנו, בחי' היחידה⁵¹, דאז יהי' כשם שאנו נכתב כר' אני נקרא, כדאימא בגמרא. ⁵² ויהי' יומשר למטה בעולם דאז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכס אחז⁵³, בב"א משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו וייררכנו קוממיות לארצנו, במהרה בימינו ממש.

* -----

- (41) ראה שו"ע אור"ח סמ"ז סי"ז (קרו"ב לסופו).
- (42) פכ"ה (לב, א). (43) סנהדרין צג, ב. (44) ישעי' יא, ג.
- (45) לקו"ח שם פט, ב. צ, סל"ד. (46) ראה במדב"ר פט"ו, טו.
- (47) לקו"ח שם צא, א. (48) ברכות מג, ב. (49) פסחים נ, א.
- (50) עובדי' א, כא. דכ"ר, יד, ש. (51) ראה ד"ה בטובות חשבו תשלי"ח ט"ג. (52) תולדות עד אחת - מנחות יח, א. (53) ראה סה"מ תרצ"ט ע' 207 (בשם הרמ"ז). (54) צפנ"י, ג, ט. וראה לקו"ח שם פט, ריש ע"ג.

תנחת ה"ח בלתי מוגה